

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: V. T. N., narozený dne „X“,
státní příslušnost Vietnam,
naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
se sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2018, č. j. KRPU-167849-59/ČJ-2018-040022-SV-RBK,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 14. 12. 2018, č. j. KRPU-167849-59/ČJ-2018-040022-SV-RBK, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 22. 1. 2019 prostřednictvím jemu ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14. 12. 2018, č. j. KRPU-167849-59/ČJ-2018-040022-SV-RBK, kterým byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle ust. § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů ode 14. 12. 2018 včetně, přičemž do celkové doby zajištění se započítává rovněž doba zajištění od okamžiku prvotního omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 23. 8. 2018 v 8:40 hodin, až do ukončení zajištění dne 30. 8. 2018 v 13:00 hodin, tj. osm dnů.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že jeho zajištění je nezákonné, neboť požívá status žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce totiž dne 25. 8. 2018 požádal o mezinárodní ochranu a ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo rozhodnuto o jeho včasné žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 60 Az 78/2018. Podle žalobce nebyly naplněny ani podmínky ust. § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť Ministerstvo vnitra rozhodlo o jeho zajištění podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), již dne 29. 8. 2018, tudíž není nečinné, a zároveň byla překročena lhůta k vydání rozhodnutí o zajištění. Žalobce konstatoval, že postup žalované je zcela nepřijatelný, neboť by ve svém důsledku vedl k obcházení ust. § 46a odst. 5 zákona o azylu, podle kterého lze žadatele o mezinárodní ochranu zajistit pouze na 120 dnů, přičemž žalobce je v současnosti zajištěn déle než 120 dnů, čímž dochází k zásadnímu zásahu do jeho práva na osobní svobodu.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsala průběh řízení a zdůraznila, že dne 14. 12. 2018 obdržela od Ministerstva vnitra informaci o tom, že dne 13. 12. 2018 uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a že Krajský soud v Plzni dne 14. 12. 2018 ministerstvu sdělil, že žaloba proti uvedenému rozhodnutí podána nebyla. V reakci na doplnění žaloby v projednávané věci se žalovaná dne 21. 1. 2019 obrátila na Krajský soud v Plzni, který jí dne 22. 1. 2019 potvrdil, že eviduje nevyřízenou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobu žalobce proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, a proto žalovaná žalobce propustila ze zařízení pro zajištění cizinců. Podle žalované nebyl její postup nezákonný a napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě všech zjištěných informací v souladu se zákonem. Žalovaná poukázala na určité „vakuum“, kdy se cizinec nikoli vlastní vinou ocitne v postavení cizince spadajícího do režimu zákona o pobytu cizinců namísto toho, aby byl nadále považován za žadatele o mezinárodní ochranu. Podotkla, že by bylo nežádoucí, aby se po skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce propustil bez realizace správního vyhoštění, které v jeho případě nelze zajistit jinak než nuceným kontrolovaným vycestováním, tedy zajištěním v zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Žalovaná položila otázku, zda mělo Ministerstvo vnitra povinnost zjišťovat, zda byla podána žaloba proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, a zda měl

Krajský

soud

v Plzni povinnost o tomto podání ministerstvo v nějakém časovém úseku informovat? Žalovaná shrnula, že vycházejíc z informací Ministerstva vnitra, že žalobce již nespadal do působnosti zákona o azylu, neměla pochybnosti o jeho postavení a o naplnění podmínek pro jeho zajištění.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
 5. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
 6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
 7. Podle ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že „[t]ento zákon se nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.“ Z ust. § 2 odst. 1 písm. a) věty druhé zákona o azylu přitom vyplývá, že postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má také cizinec po dobu běhu lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, má-li tato žaloba odkladný účinek nebo do vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, pokud o něj cizinec požádal. Soud dodává, že v ust. § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců jsou stanoveny určité podmínky (např. nečinnost Ministerstva vnitra, lhůta pro vydání rozhodnutí), za kterých lze v režimu tohoto zákona zajistit i žadatele
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o mezinárodní ochranu; tyto podmínky však v projednávané věci naplněny nebyly, což žalovaná nezpochybňovala.

8. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že dne 14. 12. 2018 byla Krajskému soudu v Plzni doručena žalobcová žaloba proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, kterou podal k poštovní přepravě dne 12. 12. 2018, a že tato žaloba má v souladu s ust. § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek. Řízení je u Krajského soudu v Plzni vedeno pod sp. zn. 60 Az 78/2018.
9. Vycházejí z citovaných ustanovení soud konstatuje, že žalobce v důsledku včasného podání žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany neztratil status žadatele o udělení mezinárodní ochrany a tento jeho status trval i dne 14. 12. 2018, kdy bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce, a bude trvat minimálně do doby, než u Krajského soudu v Plzni pravomocně skončí řízení vedené pod sp. zn. 60 Az 78/2018. Na žalobce se proto v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí zákon o pobytu cizinců vůbec nevztahoval, jak vyplývá z jeho ust. § 2 písm. a) a zároveň z toho, že nebyly splněny podmínky pro užití ust. § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Jedná se přitom o objektivní stav, který existoval v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Obdobné závěry přitom dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 Azs 193/2017-75, který je dostupný na www.nssoud.cz.
10. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z toho, že žalobce ztratil status žadatele o udělení mezinárodní ochrany a že se na něj zákon o pobytu cizinců vztahuje. Tato zjištění žalované jsou ovšem v příkrém rozporu s objektivním skutkovým stavem, jak byl popsán výše. Soud proto shledal, že žalovaná skutkový stav nezjistila dostatečně, a zatížila tak napadené rozhodnutí vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
11. Směrem k žalované soud poznamenává, že rozhodnutí o zajištění cizince představuje významný zásah do jeho osobní svobody, a proto je třeba důsledně trvat na tom, aby byly řádně zjištěny všechny rozhodné skutečnosti a ověřeny všechny předpoklady pro jeho vydání. Skutečnost, že žalovaná v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nevěděla o tom, že žalobce podal včas žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, tak jde výhradně k její tíži. Na tom nic nemění ani to, že v případě podání žaloby prostřednictvím držitele poštovní licence nemusí v určitém okamžiku ani soud vědět o tom, že žaloba byla podána. Nelze totiž připustit, aby taková situace vedla k omezení osobní svobody cizince v rozporu se zákonem.
12. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí ve výroku I. rozsudku podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Současně soud podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
13. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud ve výroku II. rozsudku podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch a žalobce, který byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
14. Výrokem III. rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 9 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2019, č. j. 78 A 3/2019-23. Dle citovaného ustanovení totiž hotové

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle ust. § 7 bod 5, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 6. února 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.